

ρήγαγεν ἄνθη, ὧν τὸ παράξενον χρῶμα εἶχεν ἐλκύσει τὴν προσοχὴν ἐνός, ὅστις τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπεσκέπτετο τὸ νεκροταφεῖον.

Τὰ βόδια ταῦτα ἦσαν ὄχρου κυανοῦ χρώματος, ὡς ἂν νὰ εἶχον πλυθῆ, ἀλλ' ὅμως διασώζοντα καθαρῶς τὸν ἰδιάζοντα αὐτῶν χαρακτῆρα. Ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος ἐκάλεσε τὸν φύλακα τυχαίως διαβαίνοντα τότε ἐκεῖθεν καὶ τῷ ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ κόψῃ ἕνα κλάδον, ἐπειδὴ δὲ ὁ φύλαξ ἤρνεϊτο τῷ προσέφερε σπουδαῖον ποσὸν διὰ νὰ κόψῃ τοῦλάχιστον ἕν ἄνθος. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην προσήρξατο γέρον, ὃν ὁ φύλαξ ὑπέδειξεν εἰς τὸν ἐπισκέπτην ὡς τὸν πατέρα τῆς ἐκεῖ τεθαμμένης κόρης καὶ μόνον ἔχοντα τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ διαθέτῃ τὰ κατὰ τὸν τάφον, ἤρχετο δὲ ὁ γέρον ἀπὸ τινος πτωχοκομείου, εἰς ὃ εἶχε καταφύγει. Ἐντοσοῦτῳ περὶ τὰ θαυμάσια ἄνθη εἶχον προσέλθει ὄχι ὀλίγοι ἐκ περιεργείας. Ὁ φύλαξ ἔκαμε τόπον νὰ διέλθῃ ὁ γέρον, πρὸς ὃν ὁ ἐπισκέπτης ἤρχισε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰς προτάσεις, ἃς εἶχε προτείνει καὶ πρὸς τὸν φύλακα.

Ὁ γέρον ἐφαίνεται ὡς νὰ μὴ τὸν ἤκουσε. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ὡς ὀφθαλμοὶ πυρέσσοντος ἐθαύμαζον τὰ κάλλιστα ἐκεῖνα ἄνθη, ἐλαφρὰ δὲ φρικιάσεις διέβχινον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀπὸ τοῦ κατώχρου καὶ ἐρρυτιδωμένου προσώπου του. Διὰ μιᾶς δὲ ὡς ἂν ὑπὸ νευρικών σπασμῶν καταληφθεὶς καὶ χωρὶς οὐδεὶς νὰ προφθάσῃ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀνῆρπασε καὶ μὲ τὰς δύο του χεῖρας τὴν ῥοδέαν, τὴν ἐξεροίξωσε, τὴν κατέθραυσε καὶ τὴν ἐποδοπάτησε.

— Ταλαίπωρε! ἐφώνησεν εὐθὺς ὁ ξένος θὰ σοὶ ἔδιδά δι' αὐτὴν εἴκοσι χιλιάδας φράγκα.

— Ταλάζια τριαντάφυλλα, ἐψιθύριζεν εἰς ἀπάντησιν ὁ γέρον, τί χρειάζονται τώρα, ἐκείνη δὲν ὑπάρχει πλέον!

Καὶ γονατίσας ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς νεάνιδος ἀνελύθη εἰς δάκρυα....

[G. de Cherville]

Σ * * *

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΛΑΣΕΓΛΙΕΡ

[Μυθιστορία Ἰουλίου Σανδῶ].

Συνέχεια: 181 σελ. 200.

ΙΑ'

Ἄλλ' ἐνθὴ ἡ ἀναστατώσις αὕτη συνέβαιεν ἐν τῷ μεγάρῳ, τί ἐγένετο ὁ Βερνάρδος; Ἡκολούθει ἔριππος τὰς παρὰ τὸν Κλαῖν ἀτραποὺς μίαν καὶ μόνον σκῆψιν ἔχων ἐν τῷ νῶ, ἕν καὶ μόνον αἰσθημα ἐν τῇ καρδίᾳ· ἡγάπα· ἀλλ' εἰς τὸν ὑπερήφανον καὶ ἀνεξάρτητον ἐκείνον χαρακτῆρα. τὸν μὴ καταβληθέντα εἰσέτι ὑπὸ τοῦ κόσμου, ὁ ἔρως δὲν περιορίσθη ἐπὶ πολὺ εἰς τὸν βεμβασμὸν καὶ τὴν μελαγχολίαν, ἀλλ' ἔγεινεν ἀμέσως ἰσχυρὸν πάθος· διότι ὁ Βερνάρδος ἀνῆκεν εἰς τὴν δραστήριον καὶ ταραχοποιὸν ἐκείνην γενεάν, ἥτις διελοῦσα τὴν νεότητά της ἐν μέσῳ τῶν στρατοπέ-

δων, δὲν ἔλαβε καιρὸν οὔτε νὰ βρεβάσῃ, οὔτε ν' ἀγαπήσῃ. Βίλοσιπταετῆς λοιπὸν ὢν, εἰς τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, κατ' ἦν τὰ νοητὰ τέκνα τῆς ἐποχῆς μας ἔχουσι ἤδη ἀπογοητευθῆ παντὸς εὐγενοῦς αἰσθηματος, οὗτος ἐν μόνον πάθος ἐγνωρίσει, τὸ ὠραῖον πάθος τῆς δόξης καὶ εὐκόλως ἠδύνατό τις νὰ προείη, ὅτι ἂν ὁ ἔρως εἰσέδωε ποτε ἐν τῇ καρδίᾳ ἐκείνη, ἤθελεν ἀποροφήσει αὐτὴν ὀλόκληρον. Εἶδε λοιπὸν τὴν Ἑλένην καὶ τὴν ἡγάπησεν· ἀλλὰ πῶς ἠδύνατο νὰ μὴ ἀγαπήσῃ αὐτήν; Ἦτο ὠραία, χαρίεσσα, ἀφελῆς, νοήμων, εἶχεν ὅλην τὴν εὐγένειαν τῆς ὑψηλῆς ἀριστοκρατικῆς τάξεως, εἰς ἣν ἀνῆκεν, χωρὶς νὰ ἔχη οὔτε τὰς προλήψεις, οὔτε τὰς στενάς αὐτῆς ἰδέας, καὶ διέχευεν ἐν τῷ μεγάρῳ γλυκὺ τι γόητρον, ὡς λευκὸν καὶ ὑπερήφανον κρίνον διαχύνων εἰς τὰ περίεξ τὸ λεπτὸν αὐτοῦ ἄρωμα· ὁμοῦ δὲ μὲ τὴν ποίησιν τῶν παρελθόντων χρόνων συνήλωνε τὴν σοβαροτέρην διανοητικὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ δὲ συμπαθὴς ἐκείνη κόρη ἤλθε πρὸς αὐτὸν τὸ μειδιάμα ἔχουσα ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ τεινούσα αὐτῷ προσηνῶς τὴν χεῖρα τῷ ὠμίλησε περὶ τοῦ πατρὸς του, εἰς οὗ τὰς τελευταίας στιγμὰς παρεστάθη· διότι αὕτη εἶχεν ἀντικαταστήσει παρὰ τὴν κλίνην τοῦ γέροντος τὸν ἀπόντα υἱόν! Αὕτη ἐδέχθη τοὺς τελευταίους ἀποχαιρετισμούς του, αὕτη ἤκουσε τὸν τελευταῖόν του στεναγμὸν, αὕτη ἐπὶ δύο ἔτη ἐκάθητο πλησίον του καὶ παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ παρὰ τὴν ἐστίαν. Ὅτε δὲ διηγῆθη πρὸς αὐτὴν τὰς τάλαιπωρίας, ἃς ὑπέστη ἐν τῇ ἐξορίᾳ, εἶδε τοὺς ὠραίους αὐτῆς ὀφθαλμοὺς πληρουμένους δακρύων· εἶδεν αὐτοὺς ἀκτινοβολούντας κατὰ τὴν διήγησιν τῶν ἐκστρατειῶν καὶ τῶν πολέμων του. Πῶς ἦτο λοιπὸν δυνατόν νὰ μὴ ἀγαπήσῃ τὸ συμπαθὲς ἐκεῖνο πλάσμα! Ἐγοητεύθη χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ καὶ κατ' ἀρχὰς ἡ παρούσα της ἐνέπνεεν εἰς αὐτὸν ἀόριστόν τινα εὐτυχίαν· ἀλλ' ὅτε ἡ νεαρὰ κόρη ἀπεμακρύνθη ἀποτόμως ἀπ' αὐτοῦ, τότε ἀγρία ἀπελπισία ἐκυρίευσεν αὐτόν· τότε, ἐξετάζων ταυτοχρόνως καὶ τὴν καρδίαν του καὶ τὴν τύχην του ἐτρόμαξε· διότι ἀνεκάλυψεν ὅτι παρασυρθεὶς ὑπὸ μυστηριώδους γοήτρου εἶχεν ἀπερισκέπτως δεχθῆ θέσιν ἐπισφαλῆ καὶ ἤθελε χάσει τὴν τιμὴν του ἐνώπιον τῶν συσρατιωτῶν του, ἂν δὲν ἀπεγύμνου, ἂν δὲν ἀπεδίωκε τοῦ μεγάρου του τὴν κόρην, ἣν ἡγάπα καὶ τὸν πατέρα της. Ἀλλὰ πῶς ἠδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο, αὐτός, ὅστις ἐταράττετο μόνον ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ, ὅτι τὰ δύο ἐκεῖνα ὄντα ἠδύνατο ἡμέραν τινὰ ν' ἀποσυρθῶσιν ἐκουσίως; Αὐτὸς, ὅστις ἐντρομος ἠρώτα ἐαυτόν, τί ἤθελε γείνει ἐντὸς τοῦ ἀπεράντου ἐκείνου μεγάρου, ἐν ἀνεχώρῳ ὁ μαρκήσιος καὶ ἡ θυγάτηρ του; Ἀλλὰ καίτοι ἡγάπα τὴν Ἑλένην ὑπὲρ πάν ἄλλο ἐν τῷ κόσμῳ, δὲν ἡγάπα ὅμως μόνην αὐτήν· διότι ἐν μέσῳ τῶν παραφορῶν καὶ τῆς ὀργῆς του εἶχεν αἰσθανθῆ ἐαυτὸν προσελκόμενον πρὸς τὸν μαρκήσιον καὶ εἶχε

προσκολληθῆ πρὸς ὅλα τὰ καθέκαστα τοῦ οἰκί-
κου ἐκείνου βίου, οὐτινος δὲν εἶχεν ἄλλοτε ὑπο-
πτεινῆ οὔτε τὴν χάριν, οὔτε τὴν ἀπλότητα, οὔ-
τε τὰ θέληγτρα. Ἄλλ' ἡ ἰδέα τοῦ νὰ νυμφευθῆ
τὴν Ἑλένην, ἡ ἰδέα ἐκείνη ἡ συμβιβάζουσα τὰ
πάντα καὶ ἐνώπιον τῆς ὁποίας οὐδ' αὐτὸς ὁ εὐ-
πατρίδης εἶχεν ὀπισθοδρομῆσει, δὲν διήλθε κἄν
τὸν νοῦν τοῦ Βερνάρδου· διότι ὑπὸ τὸν ἀπότο-
μον χαρακτῆρά του, ὑπὸ τὸ πάθος τὸ καταφλέ-
γον αὐτόν, ἔκρυπτεν ὅλην τὴν λεπτότητα, ὅλην
τὴν δειλίαν ψυχῆς εὐγενούς καὶ στοργικῆς· καὶ
ἡ συναίσθησις τῶν ἐπὶ τῆς πατρικῆς κληρονο-
μίας δικαιωμάτων του ἀντὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ αὐ-
τόν, ἀπ' ἐναντίας καθίστα αὐτόν ταπεινότερον·
ἐδειλία, διότι ἦτο πλούσιος. Ἐντούτοις ἀπὸ μιᾶς
ἤδη ἐβδομάδος τὸ πᾶν περίξ του ἔλαβε νέαν φά-
σιν· οἱ λειμῶνες καὶ τὰ δάση ἤρχισαν νὰ πρασι-
νίζωσιν, ἡ δεσποινὶς Λασεγλιερ ἐπανῆλθε φέρουσα
πάλιν τὴν χαρὰν ἐν τῇ καρδίᾳ του, ὡς ἔφερε τὸ
ἔαρ τὴν ζῶν ἐπὶ τῆς γῆς. Ὅθεν ἡ παρουσία τῆς
Ἑλένης, αἱ συνομιλίαι, αἱ ἔσχεν ἔσχάτως μετὰ
τοῦ μαρκήσιου, ἡ φιλία, ἡ ἀγάπη σχεδόν, ἦν ἐ-
δείκνυσε πρὸς αὐτόν ὁ γηραιὸς οὗτος εὐπατρίδης,
λέξεις τινὲς διαφυγοῦσαι αὐτόν αὐτὴν ἐκείνην τὴν
πρωτῶν, ταῦτα πάντα, ὁμοῦ μὲ τὴν γλυκεῖαν
πνοὴν τῆς ἑαρινῆς αὔρας, μὲ τὴν εὐωδίαν τῶν δα-
σῶν, μὲ τὰς ζωογόνους ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ἐπλή-
ρουν τὸν Βερνάρδον παραχῆς ἀνεξηγήτου, χαρᾶς
ἀνεκφράστου· διότι πρῶτον ἦδη ἀπεκαλύπτειτο
αὐτῷ ἡ εὐδαιμονία τοῦ ἀγαπᾶν.

Ἐν τοιαύτῃ λαίπῳ εὐριστάχομος διαθέσει καὶ
μὴ τολμῶν νὰ ἐξετάσῃ τὸ διατί, ἐπανήρχετο ἐ-
σπευσμένως εἰς τὸ μέγαρον ἐπὶ τοῦ καλπάζοντος
ἵππου του, διότι ἐπῆρχετο ἡ νύξ, ὅτε διαβάς τὴν
γέφυραν τοῦ Κλαίν, ἀνεκάλυψε τὴν μικρὰν συνο-
δεῖν διευθυνομένην πρὸς τὸν πύργον τοῦ Βωμ-
πέρ. Ἐσταμάτησε τότε τὸν ἵππον του, παρετή-
ρησε προσεκτικῶς καὶ εἰς τὸ ἀμυδρὸν λυκόφως
διέκρινε τὴν δεσποινίδα Λασεγλιερ στηριζομένην
ἐπὶ τοῦ βραχίονος νεανίου, ὅστις, ὡς ὑπέθεσεν ἀ-
μέσως, ἦτο ὁ νεαρὸς βαρώνος. Ὁ Βερνάρδος δὲν
ἐγνώριζε τὸν Ῥαούλ καὶ ἠγνόει ἐντελῶς, ὅτι ἦτο
μεμνηστευμένος μετὰ τῆς Ἑλένης· ἐν τούτοις ἀλ-
γεινόν τι αἰσθημα ἐπίσταν ἀμέσως τὴν καρδίαν
του· παρατηρήσας ἐπίσης ὀλίγον ἀπωτέρω τὸν
μαρκήσιον περιπατοῦντα μετὰ τῆς βαρωνίδος, ἐ-
λυπήθη βλέπων ἀνανεωθεῖσταν τὴν μεταξὺ αὐτῶν
φιλίαν· καὶ ἀφοῦ ἠκολούθησεν ἐπὶ πολὺ μὲ ὄμμα
τεθλιμμένον τὰ δύο ἐκεῖνα ζεύγη, ἐπανῆλθε βρα-
δέως εἰς τὸ μέγαρον, ἔγευμάτισε μόνος· μόνος
καθήμενος ἐν τῇ αἰθούστῃ ἤκουσε τὸ ὠρολόγιον ση-
μαῖνον βραδῆως τὰς ὥρας καὶ ἐσκέφθη ὅτι ἡ ἐ-
σπέρα ἐκείνη, ἡ πρώτη, ἦν διῆγε μονήρης ἀφότου
ἔζη εἰς τὸ μέγαρον, δὲν ἤθελε τελειώσει ποτέ. Τέ-
λος, ἐν τῇ ἀμυχανίᾳ του ἠγέρθη, περιῆλθεν εἰκο-
σάκις τὸν κῆπον καὶ δυσθυμῶν ἀπεσύρθη εἰς τὸ
δωμάτιόν του, ἔνθα ἔμεινεν ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐ-

στηριγμένος ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, μέχρις οὐ εἶδε δι-
έρχόμενας, ὡς δύο σιαῖς ὑπὸ τὰ δένδρα τὸν μαρ-
κήσιον καὶ τὴν θυγατέρα του, ὧν ἡ φωνὴ ἔφθασε
μέχρις αὐτοῦ ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός.

Τὴν ἐπαύριον περιέμενεν εἰς τὸ πρόγευμα τὴν
Ἑλένην καὶ τὸν πατέρα της, ἀλλ' ὁ Ἰάσμος, δν
ἠρώτησε περὶ αὐτῶν, τῷ εἶπεν, ὅτι ὁ μαρκήσιος
εἶχεν ἀναχωρήσει μετὰ τῆς θυγατρὸς του πρὸ
μίας ἤδη ὥρας εἰς Βωμπέρ, εἰδοποιῶν τοὺς ὑπη-
ρέτας του ὅτι δὲν ἤθελεν ἐπιστρέψει μέχρι τῆς
ἐσπέρας. Κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἥτις ἐφάνη
αὐτῷ ἀτελεύτητος, παροστήρησε κίνησιν ἀσυνήθη
ἐν τῷ μέγαρῳ· διότι οἱ ὑπηρέται ἀνεχώρουν καὶ
ἐπανήρχοντο συνεχῶς, ἀπὸ τοῦ μεγάρου εἰς τὸν
πύργον καὶ ἀπὸ τοῦ πύργου, εἰς τὸ μέγαρον, ὡς
εἰ ἐπρόκειτο περὶ μετακομίσεως. Προαισθηθεὶς
τότε μεγάλην τινὰ συμφορὰν, ἠτοιμάσθη πρὸς
στιγμὴν νὰ ὑπάγῃ ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν πύργον,
ἀλλ' αἰσθημα ἀκατανικήτου ἀποστροφῆς καὶ τρό-
μου ἐκράτησεν αὐτόν. Μήπως ἐνοεῖ ἄρα γε καὶ
αὐτός, ὡς εἶχεν ἐννοήσει ἡ Ἑλένη, ὅτι ἐκεῖ εἶχε
χαλκευθῆ ὁ κερκυνός, δν ἤκουεν ἤδη ὑποκώφως
μυκόμενον; Ἐν τούτοις κατίσχυσε ἐπὶ τέλους
τῆς ἀντιπαθείας του ἐκείνης καὶ διευθύνθη πρὸς
τὸν πύργον, ἀλλ' εἶχεν ἤδη διανύσει τὸ ἥμισυ τῆς
ὁδοῦ, ὅτε διὰ μέσου τοῦ ἀργυροχόρου φυλλώμα-
τος τῶν ἰτεῶν διέκρινεν εἰς τὴν ἀντιπέραν ὄχθην
τὴν Ἑλένην στηριζομένην ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ
Ῥαούλ· δὲν ἠδυνήθη ὁμοῦ νὰ διακρίνῃ ἐπίσης οὔτε
τὸ καταβεβλημένον αὐτῆς βράδισμα, οὔτε τὸ κά-
τωχρον πρόσωπον· ὅθεν ἀγρία ζήλοστυπία ἐδήξε
τότε αὐτόν ὡς ὄφρις· διότι ἦτο ψυχὴ σοργικὴ καὶ
εὐαίσθητος, ἀλλ' ὀρμητικὴ καὶ παράφορος. Ἐπα-
νῆλθε λοιπὸν ἀμέσως εἰς τὸ μέγαρον, ἀνέβη εἰς
τὸ δωμάτιόν του, ἔλαβε τὰ παρὰ τὸ κάτοπτρον
ἀνηρτημένα πιστόλια του, ἐξήττησεν αὐτὰ, ἐδοκί-
μασε τὰ ἐλατήρια μὲ κίνησιν βιαίαν καὶ ἀπότο-
μον, ἀλλὰ πάραυτα αἰσχυνθεὶς διὰ τὴν παραφο-
ράν του, ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ ὁ ἀτρό-
μητος ἐκεῖνος στρατιώτης ἔκλυσε· διατί; Οὐδ'
αὐτὸς ἐγνώριζεν. Ἐπασχεν, ἀλλ' ἠγνόει τὸ αἷτιον
τοῦ ἄλγους του, ὡς ἠγνόει χθὲς τὸ αἷτιον τῆς
χαρᾶς καὶ τῆς εὐδαιμονίας του.

Ἐν τούτοις ἡ ἐσπέρα παρήλθεν ἤ-τιον θελλώ-
δης· διότι προσδοκῶν τὴν ἐπάνοδον τοῦ μαρκη-
σίου καὶ τῆς θυγατρὸς του περιεπλανήθη ἐπὶ πολὺ
ἐντὸς τοῦ δάσους καὶ ἡ ἐσπερινὴ αὔρα ἐδρόσισε
τὸ φλεγόμενον μέτωπόν του, ἐνῶ βαθυμῆδον ἡ σκέ-
ψις ἔφερεν ὀλίγην γαλήνην ἐν τῇ καρδίᾳ του. Εἶπε
τότε καθ' ἑκυτόν, ὅτι οὐδεμίαν μεταβολὴν ἐγένετο
ἐν τῷ βίῳ του καὶ ἐτράπη ἀνεπαισθῆτως εἰς ἡ-
συχωτέρας σκέψεις· ἀλλ' ἐκάθητο ἤδη ἀπὸ τινων
στιγμῶν ἐν τῷ κῆπῳ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λιθίνου κα-
θίσματος, ἔνθα πολλάκις ἄλλοτε καθήμενος πλη-
σίον τῆς Ἑλένης, εἶδε τὰ παραμυμένα φύλλα ἀπο-
σπώμενα ἀπὸ τῶν δένδρων καὶ περιστρεφόμενα
ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν των, ὅτε αἰφνης ἤκουσεν

ὄπισθεν αὐτοῦ βήματα ἑλαφρά ἐπὶ τῆς ἀμμοστρώτου δενδροστοιχίας· ψίθυρος ἐσθῆτος ἠκούσθη πάραυτα παρὰ τὴν ἠνθισμένην λευκακάνθην καὶ ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶδεν ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν δεσποινίδα Λασεγλιέρ ὠχράν, μελαγχολικὴν καὶ σοβαρωτέραν τοῦ συνήθους.

ΙΕ'

— Κύριε Βερνάρδε, τῷ εἶπεν αὐτὴ, μετὰ φωνῆς γλυκειᾶς καὶ ἡσύχου, σὰς ἐζήτουν.

Καὶ πραγματικῶς, ἡ Ἐλένη ἦλθεν εἰς τὸν κήπον ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἤθελε συναντήσῃ αὐτόν· διότι γνωρίζουσα, ὅτι δύο μόνον νύκτας ἔμελλεν εἰσεῖναι νὰ διέλθῃ εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνον, ὅστις δὲν ἀνῆκε πλέον εἰς τὸν πατέρα της, ἐννοῦσα ἐπίσης, ὅτι πᾶσα σχέσις μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ νεανίου ἐκεῖνου ἔπρεπε τοῦ λοιποῦ νὰ διακοπῇ, ἦλθε πρὸς αὐτόν, οὐχὶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀλλ' ὀρωμένη ὑπὸ εὐγενοῦς ὑπερηφάνειας· διότι δὲν ἤθελεν, ἐὰν ἡμέραν τινα ὁ Βερνάρδος ἀνεκάλυπτε τὰς πέριξ τῆς περιουσίας του στηθείσας παγίδας, νὰ υποθέσῃ κἄν, ὅτι ὑπῆρξε καὶ αὐτὴ συμμέτοχος αὐτῶν. Ἐπὶ τούτου, δὲν ἔκρυπτεν ἀπ' ἐαυτῆς, ὅτι πρὶν ἀναχωρήσῃ εἶχε νὰ ἐκπληρώσῃ καθήκοντα ἀπέναντι αὐτοῦ, ὅτι ὤφειλε νὰ εἴπῃ ἐν χαίρει τοῦλάχιστον εἰς τὸν εὐγενῆ ἐκεῖνον νεανίαν, τὸν φιλοξενήσαντα αὐτοὺς μετὰ τοσαύτης λεπτότητος, ὥστε οὐδέποτε ἔδωκεν αὐτῇ νύξιν, νὰ ἐννοήσῃ τὰ δικαιώματά του· ὅτι ἐχρῶσται ἱκανοποιήσιν εἰς τὴν γενναίαν ἐκείνην ψυχὴν, ἣν πρὸς στιγμὴν ἐξέλαβεν ὡς ταπεινὴν. Ἐνόησε τέλος, ὅτι ὤφειλε νὰ ἀναγγεῖλῃ αὐτῷ μόνῃ της, τὴν ποσογγίζουσαν ἀναχωρήσιν των, ὅπως ἀπαλλάξῃ αὐτόν τῆς ταπεινώσεως, ἐὰν οὐχὶ τῆς θλίψεως.

— Κύριε Βερνάρδε, ἐπανελάβε καθήμενὴν πλησίον του χωρὶς νὰ προσπαθῆσῃ νὰ κρούσῃ τὴν συγκίνησιν της, ἐντὸς δύο ἡμερῶν θέλομεν ἀφήσει τὸ μέγαρον καὶ τὰς γαίας ταύτας, αἵτινες δὲν μᾶς ἀνήκουσι πλέον, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησα νὰ φύγω, πρὶν σὰς εἶπω πόσον εἶμαι εὐγνώμων διὰ τὴν πρὸς τὸν γέροντα πατέρα μου ἀγαθότητά σας. ὦ ναί, ἡ καρδία μου αἰσθάνεται τοῦτο βαθύτατα καὶ θὰ τηρήσω ἐν αὐτῇ τὴν ἀνάμνησιν σας καθ' ὅλον τὸν βίον μου. Ἐφῆρθητε πρὸς ἡμᾶς μετὰ τοσαύτης λεπτότητος, ὥστε καὶ χθὲς ἀκόμη ἠγνόνουν τὰ ὅσα σὰς ὀφείλομεν.

— Ἀναχωρεῖτε, δεσποινίς, ἀναχωρεῖτε! ἀνέκραξε μετ' ἀπελπισίας ὁ Βερνάρδος Ἀλλὰ τί κακὸν ἔπραξα; Μήπως δυσχερέστησα ὑμᾶς ἢ τὸν κύριον πατέρα σας χωρὶς νὰ το θέλω; Δὲν εἶμαι εἰ μὴ στρατιώτης καὶ δὲν γνωρίζω καλῶς τὸν κόσμον· ἀλλὰ νὰ φύγητε! ὦ, ὄχι, δὲν θὰ φύγητε.

— Πρέπει εἶπεν ἡ Ἐλένη, τὸ ἀπαιτεῖ ἡ τιμὴ τῆς οἰκογενείας μας καὶ ἡ ὑπόληψίς σας. Ἀλλ' ἐὰν ὁ πατὴρ μου ἀναχωρῶν δὲν φερῆθ' πρὸς ὑμᾶς μεθ' ὅσης ἀγάπης ὤφειλεν, ἢ μεθ' ὅσης ἤθελε νὰ δεῖξῃ, συγχωρήσατε αὐτόν· εἶναι γέρον καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν του ἔχει τις πολλὰς ἀδυναμίας. Μὴ δυσ-

αρσστηθῆτε λοιπὸν κατ' αὐτοῦ· διότι ἡ ἰδιότης μου πρὸς ὑμᾶς εὐγνωμοσύνη εἶναι τόσον μεγάλη, ὥστε ἐπαρκεῖ καὶ δι' ἐμὲ καὶ δι' ἐκεῖνον.

— Ἀναχωρεῖτε! ἐπανελάβε ὁ Βερνάρδος... ἀλλ' ἀφοῦ ἀναχωρεῖτε, δεσποινίς, τί θὰ γεινωῦν ἐγώ; Εἶμαι μόνος ἐν τῷ κόσμῳ, δὲν ἔχω οὔτε συγγενεῖς, οὔτε οἰκογένειαν, καὶ τοὺς ὀλίγους φίλους, οὓς εὔρον ἐπανερχόμενος, τοὺς ἀπεχωρίσθη βιαίως ἵνα ζήτω μεθ' ὑμῶν. Ἴνα μείνω ἐνταῦθα, πλησίον τοῦ πατρός σας, ἀπηνήθη τὴν τάξιν μου, τὴν θρησκευτικὴν μου, τοὺς συστρατιώτας μου, ἀπηνήθη αὐτὴν τὴν σημαίαν μου· καὶ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην οὐδεὶς πλέον ἐκ τῶν συστρατιωτῶν μου ἤθελε θελήσῃ ποτὲ νὰ θλίψῃ τὴν χεῖρά μου. Ἀλλ' ἐὰν ὁ κύριος πατὴρ σας ἐσκόπευε ν' ἀναχωρήσῃ, διατί δὲν ἀνεχώρησε τότε, ὅτε ἐπαρουσιάσθη κατὰ πρώτην φοράν; Τότε ἐφθασα πλήρης ὀργῆς καὶ ἔχθρας· ἐζήτησαν ἐκδικήσιν καὶ ἤμην ἔτοιμος νὰ τὴν λάβω· διότι ἐμίσουν τὸν πατέρα σας, ἐμίσουν ὅλους ὑμᾶς τοὺς εὐπατρίδας. Διατί λοιπὸν ὁ κύριος μαρκήσιος δὲν ἔφυγε τότε; Διατί μοι εἶπεν « Ἄς ἀναμίζωμεν τὰ δικαιώματά μας καὶ ἄς ἀποτελέσωμεν μίαν καὶ μόνην οἰκογένειαν; » Τώρα δέ, ὅτε ἐλησμόνησα πλέον ἐὰν ζῶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός σας, ἢ, ἐὰν ὁ πατὴρ σας ζῇ εἰς τὸν οἶκόν μου, τώρα, ὅτε ἔμαθον ν' ἀγαπῶ ὅ,τι ἄλλοτε ἐμίσουν, καὶ νὰ σέβωμαι ὅ,τι ἄλλοτε περιεφρόνουν, ὅτε μοι ἐκλείσαν τοὺς φραγμοὺς τῆς τάξεως, ἐν ἣ ἐγεννήθη καὶ ἔθεσεν ἐν ἐμοὶ νέαν ὄλως καρδίαν, τώρα ἀναχωροῦσι, τώρα φεύγουσιν ἀπ' ἐμοῦ καὶ με ἐγκαταλείπουσιν ἔρημον καὶ δυστυχῆ! Λοιπὸν, δεσποινίς, ἐπανελάβε μετὰ συγκινήσιν τινῶν σιωπῆν, ἐγείρων μελαγχολικῶς τὴν φλεγομένην κεφαλὴν του, ἣν ἐπὶ πολὺ εἶχε κρατήσῃ μετὰ τῶν χειρῶν του. Λοιπὸν, ἦλθον ἐνταῦθα ἵνα φέρω εἰς τὴν ὑπαρχίαν σας τὴν ἀταξίαν, τὴν ταραχὴν, τὴν δυσυχίαν, ἐγώ, ὅστις ἤθελον χύσει μετ' ἀγαλλιᾶσεως τὸ αἷμά μου ἐν' ἀπομακρόνῳ ἀπ' ὑμῶν ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην θλίψιν! Λοιπὸν, ἐνῶ ἀμέριμνος καὶ εὐδαίμων ἐθάλλετο ὡς ὠραῖον κρίνον ἐν μέσῳ τῆς πολυτελείας τῶν προγόνων σας, ἐπέπρωτο νὰ ἔλθω ἐκ τῶν ἀνύδρων στεπεπῶν ὡς ὀρμητικὴ καταγίγξ, ἵνα μαράνω καὶ κατασυντρίψω τὴν ὑπαρχίαν σας, ἵνα βίψω ὑμᾶς εἰς τὴν πτωχείαν, ἐγώ, ὅστις ἤθελον ἐπανελθεῖ θριαμβευτικῶς εἰς τὴν παγετώδη ἐξορίαν μου, ἵνα ἀφήσω εἰς ὑμᾶς πᾶν ὅ,τι μοι ἀνήκει!

— Ἡ πτωχεία δὲν με φοβίζει, εἶπεν ἡ Ἐλένη, τὴν ἐγνώρισα κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν μου.

— Ἐν τούτοις, δεσποινίς, ἀνέκραξεν ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του ὁ Βερνάρδος, ἐὰν ἐξαφθῆς ὑπὸ τῆς δυστυχίας, ὡς ἐν πολέμῳ ὑπὸ τοῦ κινδύνου, ἐτόλμων νὰ εἶπω πρὸς ὑμᾶς, ὅ,τι δὲν ἐτόλμησα ποτὲ νὰ σκεφθῶ οὐδὲ κατ' ἐμαυτόν, ἐὰν σὰς ἔλεγον ὅ,τι μοι εἶπεν ἄλλοτε ὁ κύριος πατὴρ σας, « Ἄς ἀναμίζωμεν τὰ δικαιώματά μας καὶ ἄς ἀποτελέσωμεν μίαν καὶ μόνην οἰκογένειαν! » Ἐὰν ἐνθαρρυν-

Οεις ὑπὸ τῆς ἀγαθότητός σας καὶ ὑπὸ τῆς ἀγάπης τῆς πατρικῆς σχεδόν. ἦν μοι εἰδείξεν ἐσχάτως ὁ κύριος μαρκήσιος, ἐλησμονῶν ἐμαυτὸν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ τείνω πρὸς ὑμᾶς δειλῶς τὴν χεῖρά μου. ὦ! βεβαίως ἠθέλετε ἀπωθήσει τὴν χεῖρα στρατιώτου ἀπεσκληρωμένῃ ὑπὸ τῶν ἐργασιῶν τῆς αἰχμαλωσίας, ἠθέλετε ἀγανακτήσει καὶ δικαίως· διότι ἔρωσ ταπεινοῦ ἀνθρώπου ἐτόλμησε νὰ ὑψωθῇ μέχρις ὑμῶν, καὶ ἴσως ἠθέλετε ὀργισθῆ ἑναντίον μου. Ἄλλ' ἐὰν ἠδύνασθε νὰ λησμονήσητε, ὡς ἤθελον λησμονήσει ἐγὼ πλησίον ὑμῶν, ὅτι εἶχόν ποτε ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς παρουσίας τῶν προγόνων σας, ἐὰν ἠδύνασθε νὰ πιστεύητε, ὡς ἤθελον πιστεύσει ἐγὼ, ὅτι εἰς ὑμᾶς ἀνήκει ὁ πλοῦτος καὶ εἰς ἐμὲ ἡ πτωχεία καὶ ἐὰν τότε σᾶς ἔλεγον ἰκετευτικῶς, — Ἀφήσατέ με νὰ ζῶ εἰς μίαν γωνίαν, ὅθεν νὰ δύναμαι μόνον νὰ σᾶς βλέπω καὶ νὰ σᾶς θαυμάζω μακρόθεν· δὲν θὰ ἦμαι οὔτε δαχληρὸς οὔτε ἀπαιτητικὸς, δὲν θὰ μὲ ἀπαντήσητε εἰς τὸν δρόμον σας, εἰ μὴ ὅταν σεῖς, ἡ ἰδίᾳ, μὲ καλέσητε καὶ διὰ μιᾶς μόνῃς λέξεως, δι' ἐνὸς νεύματος, ἐὰν με διατάξητε νὰ ἐξαφανισθῶ, θέλω προθύμως ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τῆς γῆς! ὦ! ἴσως τότε δὲν ἠθέλετε με ἀποθήσει, ἴσως ἠθέλετε λάβει οἶκτον πρὸν τὴν δυστυχίαν μου καὶ τὸν οἶκτον ἐκεῖνον θέλω τὸν εὐλογῆσει, θέλω αἰσθανθῆ δι' αὐτὸν περισσοτέραν ὑπερηφάνειαν, παρ' ἐὰν κατεῖχον εἰς τὴν ἐξουσίαν μου στέμμα ἡγεμόνος.

— Κύριε Βερνάρδε, εἶπεν ἡ Ἑλένη ἐγειρομένη μετ' ἀξιοπροσείχεις, δὲν γνωρίζω καρδίαν εὐγενεστέρην τῆς ἰδικῆς σας, δὲν γνωρίζω χεῖρα, ἣν δὲν ἠθέλετε τιμῆσει θλίβων αὐτήν· ἰδοὺ ἡ ἰδική μου, δέχθητε τὸν ἀποχαιρετισμὸν φίλης, ἣτις θὰ σᾶς ἐνθυμηταὶ εἰς ὅλας αὐτῆς τὰς προσευχάς.

— Ἄ! ἀνεφώνησεν ὁ Βερνάρδος, διὰ πρῶτην, δι' ἐσχάτην, οἶμοι! φορὰν, τολμῶν νὰ φέρῃ τὰ χεῖλη του ἐπὶ τῆς λευκῆς χειρὸς τῆς Ἑλένης· φέγγει μεθ' ὑμῶν καὶ ἡ ζωὴ μου· ἀλλὰ εὐγενὴς κόρη, πῶς θέλετε ζῆσει ὑμεῖς καὶ ὁ κύριος πατὴρ σας;

— Ἡ τύχη μας εἶναι ἐξησφαλισμένη, εἶπεν ἡ δεσποινίς· Ἀσεγγιέω, ἣτις θέλουσα ν' ἀποφύγῃ τὸν οἶκτον τοῦ Βερνάρδου, κατέφερε χωρὶς νὰ τό θελῇ, θανάσιμον τραῦμα ἐπὶ τοῦ ἀτυχοῦς ἐκεῖνου. Ὁ κύριος Βωμπέρ εἶναι καὶ αὐτὸς ἐπίσης εὐγενὴς καρδίᾳ· θέλει διαμοιρασθῆ μετ' ἐμοῦ τὴν μικρὰν περιουσίαν του μὲ ὅσων εὐχαρίστησιν ἤθελον ἔχει ἐγὼ διαμοιραζομένη μετ' αὐτοῦ τὸν πλοῦτόν μου.

— Ἀγαπᾶσθε; ἠρώτησεν ὁ Βερνάρδος.

— Νομίζω, ὅτι σᾶς εἶπον, ὑπέλαβε μετὰ διασταγμοῦ ἡ Ἑλένη, ὅτι ἀνετράφημεν ὁμοῦ ἐν τῇ ἐξορίᾳ.

— Ἀγαπᾶσθε; ἐπανέλαθεν ὁ Βερνάρδος.

— Ἡ μήτηρ τοῦ μοι ἐχρησίμευσεν ὡς μήτηρ καὶ οἱ γονεῖς μας ἠραβῶνισαν ἡμᾶς ἀπὸ τῆς κοιτίδος.

— Ἀγαπᾶσθε; ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ Βερνάρδος.

— Ἐδῶκα τὸν λόγον μου, ἀπήντησεν ἡ Ἑλένη.

— Χαῖρε λοιπόν! εἶπε θλιβερώς ὁ Βερνάρδος, χαῖρε διὰ παντός ὠρεῖόν μου ὄνειρον! ἐψιθύρισε πνίγων τὸν στεναγμὸν του καὶ παρακολουθῶν μὲ ὄμμα δακρυσμένον τὴν Ἑλένην, ἣτις ἀπεμακρύνετο σκεπτικῆ καὶ συγκεκλινημένη.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΑΡΕΙΝΟΝ Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

Ἐκ' ὕψους παραμορφώσεις ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ.

Β'. Τὸ πρόσωπον.

Τὸ πρόσωπον, ὑπὸ τῶν ἐνδυμάτων ἀκάλυπτον, εἶνε μέρος τοῦ σώματος ὅπερ πεπολιτισμένοι τε καὶ ἄγριοι λαοὶ ἰδίᾳ προθύμως κοσμοῦσι καὶ ὠρατίζουσι.

Καὶ δὴ παρὰ ταῖς ὀλίγον πεπολιτισμέναις φυλαῖς διατρυπάται τὸ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ προσώπου προσέχον μέρος, ἡ ρίς ὡς ἐκτάκτως πρὸς στολισμὸν ἀρμυδιᾶ. Παρὰ πλείστοις λαοῖς τῆς Ἀφρικῆς, Ἀσίας καὶ Ἀμερικῆς ἔθος ὑπάρχει νὰ διατρυπῶσι τὸ διάφραγμα τῆς ρίνος, ὅπως φέρουσι στίλβοντα κοσμήματα. Αἱ γυναῖκες ἐν Αἰγύπτῳ, Βαγδάτῃ, Περσίᾳ καὶ Ἰνδίᾳ, φέρουσι μεγάλους δακτύλους ἐν ταῖς μᾶλλον εὐρείαις τῆς ρίνος ὀπαις. Οἱ δακτύλιοι οὗτοι παρὰ ταῖς Ἀραβῖν εἰσὶ ἐκ χρυσοῦ, παχεῖς ὡς καυλὸς πτεροῦ καὶ ἐσωτερικῶς κοῖλοι· κατὰ ἐπισημοὺς περιπτώσεις ὁ δακτύλιος οὗτος καλύπτεται ὑπὸ βαρέων πολυτίμων λίθων. Συχνότατα ὡς κόσμημα εἰσὶν ἐν χρήσει δύο χρυσὰ κομβία ἐν τοῖς ῥῶθωσι.

Ὅ,τι ἀπροᾶ εἰς τὰ κοσμήματα τῆς ρίνος διακρίνονται πρὸ πάντων οἱ Ἐσκιμῶι. Αἱ γυναῖκες φέρουσι τόσον βαρέα ὅσπερ καὶ ὄστᾳ ἀπὸ τοῦ διαφράγματος τῆς ρίνος, ὥστε τοῦτο, προχωρούσης τῆς ἡλικίας καταβιβάνει μέχρι τῆς σχισμῆς τοῦ στόματος. Ἐξ ἄλλου ὁμοῦ καὶ αὐτὴ ἡ ἀριστοκρατία τοῦ Μεξικικοῦ διὰ τοῦ κοσμήματος τῆς ρίνος προσπαθεῖ νὰ δεῖξῃ τὴν εὐγένειαν αὐτῆς.

Μετὰ τὴν ρίνα, ἐπ' ἴσης πρὸς κοσμήματα χρήσιμον ἐστὶ τὸ κάτω χεῖλος. Καὶ οἱ μὲν Ἰνδοὶ τῆς νοτίου Ἀμερικῆς διὰ πεπυρωμένου σιδήρου ἐπιφέρουσι ῥαγάδα ἐν τῷ κάτω χεῖλει, ἣτις προχωρεῖ εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ στόματος, μέχρι τῶν οὐλῶν, ἐν ᾧ ἀπ' ἐτέρου οἱ Ἰθαγενεῖς τῆς Βρασιλίας ποιῶσι τρεῖς ὀπᾶς κατὰ τὸ κάτω χεῖλος παρὰ ταῖς νεάνισι καὶ παισὶ. ὅπως εἰσαγάγωσι εἰς αὐτὰς στίλβοντας λίθους. Αἱ γυναῖκες τοῦ Μουράς κατὰ τὸν Ἀμαζώνιον ποταμὸν ἐμπηγνύουσιν ἐν ὀπαις τοῦ κάτω χείλους δδόντας χοίρου (!), οἱ δὲ Ἐσκιμῶι δδόντας ἢ ὄστᾳ καρχαρίου. Ἐν τῇ Παραγουάῃ τὸ κάτω χεῖλος κατατέμνεται ἤδη κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ἡ δὲ τομὴ καθίσταται βαθμηδὸν δύο δακτύλους εὐρεῖα. Ἐπι ἰδιορρυθμότεροι εἰσὶν οἱ κάτοικοι τῆς παραλίας τοῦ πρίγκιπος Γουλιέλμου· οὗτοι ἐκτείνουσιν ἐπὶ τοσοῦτον τὴν ῥαγάδα τοῦ κάτω χείλους, ὥστε εἰς αὐτὴν δύναται νὰ εἰσαχθῶσι μεγάλα τεμάχια ξύλου, θεωροῦσι δὲ ἐκείνην τῶν γυναικῶν ὠραιότεραν, ἣτις δύναται